

ν.δ. 17.7/13.8.1923 άρθρα 39, 44 – ΑΚ 455

Ευθύνη ενεχυρούχου δανειστή («εκδοχέα») έναντι του ενεχυραστή («εκχωρητή») για την τυχόν μη διαφύλαξη – εξασφάλιση ικανοποίησεως της απαιτήσεως αυτού ή και των τόκων της κατά του τρίτου.

Η τράπεζα ενεχειρούχος δανείστρια – εκδοχέας κατά τα άρθρα 39 & 44 ν.δ. 17.7/13.8.1923 της απαιτήσεως του οφειλέτη κατά τρίτου, ως μόνη δικαιούχος της, μπορεί και πρέπει να επιδιώξει την ικανοποίηση αυτής και των τόκων, ευθυνόμενη σε περίπτωση αδρανείας της σε αποζημίωση του ενεχυραστή («εκχωρητή») για τυχόν απωλεσθέντες δικονομικούς τόκους ή και για την ίδια την απαίτηση, αν δεν προκάλεσε τοκοφορία ή δεν διέκοψε την παραγραφή της, αντιστοίχως.

Εφετείο Αθηνών 1518/2014

(Σύνθεση: Αλεξάνδρα Κακκαβά, Πρόεδρο Εφετών, Γεώργιο Χριστοδούλου και Αλεξάνδρα Αποστολάκη)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΑΔ
Δ. Π. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΣ
ΜΑΓΕ
ΑΘΗΝΑ
210-3304603
210-3304603
210-3304603
210-3304603

Δ/ΝΣΗ ΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Χ.Π.

Αριθμός Απόφασης

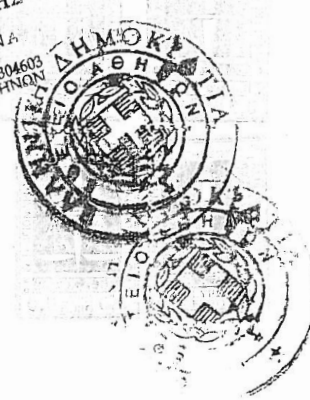
1518/2014

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Τμήμα 14ο

.....

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
16/07/2014 & ώρα 10:30
Ο ΔΙΚ. ΟΥΣΙΩΝ
2248 939 - 3240 564

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Αλεξάνδρα Κακκαβά,
Πρόεδρο Εφετών, Γεώργιο Χριστοδούλου και Αλεξάνδρα Αποστολάκη,
Εφέτες, και από τη Γραμματέα Ιωάννα Ξανθάκη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 7 Νοεμβρίου 2013
για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

A. (πιν. 20 + 22) ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ -
ΑΝΤΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ: Ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «
», που εδρεύει στη Γαστούνη Ηλείας
και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε με δήλωση του
άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ από τον πληρεξούσιο δικηγόρο
Απόστολο Γεροντίδη.

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΑΗΤΗΣ - ΑΝΤΕΦΕΣΙΒΑΗΤΗΣ: Ανώνυμης
τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «

», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η
οποία εκπροσωπήθηκε με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ
από την πληρεξούσια δικηγόρο Λουκία Βαρελά.

B. (πιν. 21) ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ: Ανώνυμης τραπεζικής
εταιρίας με την επωνυμία «
που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία

Γεωργίου
[Signature]

εκπροσωπήθηκε με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ από την πληρεξούσια δικηγόρο Λουκία Βαρελά.

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ: Ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «
», που εδρεύει στη Γαστούνη Ηλείας και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ από τον πληρεξούσιο δικηγόρο Απόστολο Γεροντίδη.

Η ενάγουσα και ήδη εκαλούσα-εφεσίβλητη-αντεκκαλούσα, ομόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία «

», με την από 29 Δεκεμβρίου 2006 αγωγή της, προς το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών, που έχει κατατεθεί με αριθμό 225945/12083/2006, ζήτησε να γίνουν δεκτά τα όσα αναφέρονται σ' αυτήν.

Το Δικαστήριο εκείνο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 2936/2011 οριστική του απόφαση, με την οποία δέχθηκε εν μέρει την αγωγή.

Την απόφαση αυτή προσέβαλαν οι ανωτέρω υπό στοιχείο Α' και Β' εκκαλούσες με τις από 3 Νοεμβρίου 2011 (αρ. καταθ. 7626/2011) και από 3 Νοεμβρίου 2011 (αρ. κατάθ. 7678/2011) αντίθετες εφέσεις τους, αντίστοιχα, καθώς και η υπό στοιχείο Α' εκκαλούσα-αντεκκαλούσα με την από 24 Σεπτεμβρίου 2012 (αρ. ΒΑΒ. 639/2012) αντέφεσή της, προς το Δικαστήριο τούτο.

Η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου και συζητήθηκε.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων κατέθεσαν εμπρόθεσμα τις προτάσεις τους και παραστάθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου με δηλώσεις τους κατά το άρθρο 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΑΙ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

ΑΙ
Π
Ο
Τ

2^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 1518/2014 απόφασης του Εφετείου Αθηνών

Εισάγονται προς κρίση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, α) η από 3-11-2011 (αριθμ. καταθ. 7626/3-11-2011) έφεση της ενάγουσας ομόρρυθμης εταιρείας «Ο.Ε.» και β) η από 3-11-2011 (αριθμ. καταθ. 7678/7-11-2011) έφεση της εναγομένης ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «...», κατά της με αριθμό 2936/2011 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων, κατά την τακτική διαδικασία. Οι άνω εφέσεις έχουν ασκηθεί σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις και εμπρόθεσμα, αφού η εκκαλουμένη απόφαση επιδόθηκε στις 6-10-2011 στην εκκαλούσα εναγομένη (βλ. από 6-10-2011 επισημείωση στο αντίγραφο της εκκαλουμένης του αρμοδίου Δικαστικού Επιμελητή Χρήστου Πολύζου) και τα εφετήρια κατατέθηκαν στις 3-11-2011 και 7-11-2011, ημέρα Δευτέρα, αντίστοιχα, στο γραμματέα του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου (άρθρα 144 παρ. 1 και 2, 495 παρ. 1 και 2, 498, 511, 513 παρ. 1β, 516 παρ. 1, 517 και 518 παρ. 1 ΚΠολΔ). Περαιτέρω η εκκαλούσα ενάγουσα άσκησε κατά της εκκαλούσας-εναγομένης την από 24-9-2012 (αριθμ. καταθ. δικ. 639/24-9-2012) αντέφεση με αυτοτελές δικόγραφο που επιδόθηκε στην τελευταία εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας από το άρθρο 523 παρ. 2 ΚΠολΔ (βλ. από 27-9-2012 επισημείωση του αρμοδίου Δικαστικού Επιμελητή Σωτηρίου Ρουμελιώτη), και αφορά σε κεφάλαια της απόφασης, που έχουν προσβληθεί με την 7678/2011 έφεση της εναγομένης, καθώς και σε εκείνα, που συνεχονται αναγκαστικά με αυτά. Πρέπει, επομένως, οι εφέσεις και η αντέφεση να συνεκδικασθούν, λόγω της μεταξύ τους πρόδηλης συνάφειας και για οικονομία χρόνου και εξόδων (άρθρα 31, 246 ΚΠολΔ), να γίνουν τυπικά δεκτές και να ερευνηθούν περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων τους, κατά την ίδια άνω διαδικασία (άρθρο 533 παρ. 1 του ΚΠολΔ).

Όπως συνάγεται από τις διατάξεις των άρθρων 455, 460, 461 και 462 ΑΚ, η σύμβαση εκχώρησης έχει ως αποτέλεσμα τη μεταβίβαση της απαίτησης από τον εκχωρητή στον εκδοχέα, ο οποίος μετά την αναγγελία καθίσταται ο μόνος δικαιούχος αυτής. Επομένως, αν η απαίτηση έχει εκχωρηθεί, νομιμοποιείται πλέον να ασκήσει αγωγή κατά του οφειλέτη ο εκδοχέας και όχι ο εκχωρητής, ο οποίος έχει ήδη αποξενωθεί από την απαίτηση. Το ίδιο ισχύει και επί εκχώρησης που γίνεται με σκοπό την εξασφάλιση του εκδοχέα (καταπιστευτική εκχώρηση). Και στην μορφή αυτή εκχώρησης αποκόπτεται κάθε δεσμός του εκχωρητή με την απαίτηση, την οποία αποκτά πλήρως ο εκδοχέας, που καθίσταται πλέον το μόνο πρόσωπο που νομιμοποιείται να επιδιώξει δικαστικώς την αναγνώριση ή την επιδίκασή της σ' αυτόν (βλ. ΑΠ 114/2008 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1991/2007, ΧρΙΔ 2008, 800, ΑΠ 480/2006 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 937/2005 ΝΟΜΟΣ). Ο οφειλέτης υποχρεούται να καταβάλει τα οφειλόμενα μόνο στον εκδοχέα, ως αποκλειστικό δικαιούχο και όχι στον εκχωρητή. Σύμφωνα δε με το άρθρο 459 ΑΚ με την εκχώρηση κύριας απαίτησης, αν δεν συμφωνήθηκε διαφορετικά, μεταβιβάζεται και η απαίτηση για τους καθυστερούμενους τόκους. Περαιτέρω από τις διατάξεις των άρθρων 35, 36, 39, 44 και 47 του ΝΔ 17.7/13.8.1923 προκύπτει ότι, επί ενεχύρασης απαίτησης για την εξασφάλιση πίστωσης ανώνυμης εταιρίας από παροχή δανείου με ανοιχτό λογαριασμό, η απαίτηση αυτή εκχωρείται προς την πιστώτρια, η οποία ως εκδοχέας δικαιούται να την εισπράξει για την εξόφληση του πιστώματός της και να αποδώσει το τυχόν υπόλοιπο στον ενεχυράσαντα. Η επίδοση της σύμβασης ενεχύρασης στον τρίτο έχει τα αποτελέσματα της εκχώρησης, έτσι ώστε μετά την αναγγελία της εκχώρησης στον οφειλέτη, η οποία είναι ένα είδος καταπιστευτικής (εξασφαλιστικής) εκχώρησης, αποκόπτεται κάθε δεσμός του τελευταίου με τον εκχωρητή, που αποξενώνεται εντελώς και δεν μπορεί να

ae

ΑΠ
ΧΗ
Μ
Μ
33
17

3^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 1518/2014 απόφασης του Εφετείου Αθηνών

αναμειχθεί στην απαίτηση. Έκτοτε αποκτά την απαίτηση η πιστώτρια ανώνυμη εταιρεία (εκδοχέας), στην οποία εκχωρείται η απαίτηση και μόνον αυτή νομιμοποιείται να εγείρει τη σχετική αγωγή για την απαίτηση, να την εισπράξει για την εξόφληση του ασφαλιζόμενου πιστώματός της και να αποδώσει στον ενεχυραστή το τυχόν υπόλοιπο (βλ. Π. Μάζη, Εμπράγματα Εξασφάλιση Τραπεζών, σελ. 403 επ., ΑΠ 108/1997 ΕλλΔνη 1998, 107, ΑΠ 1669/1995 ΕλλΔνη 1998, 378, ΕφΑθ 32/2011 ΔΕΕ 2011, 591, ΕφΘρ 317/2008 ΕπισκΕμπΔ 2008, 1077, ΕφΑθ 112/2004 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 4510/1998 ΕλλΔνη 1998, 1657). Παράλληλα ο ενεχυρούχος δανειστής υποχρεούται, κατά τις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 330, 1224 εδ. α', 1235 αριθμ. 1, 1243 αριθμ. 1 και 1256 του ΑΚ, να διαφυλάσσει την ενοχική απαίτηση του ενεχυραστή κατά του τρίτου, στην οποία έχει συσταθεί το ενέχυρο, έτσι ώστε να μην επέλθει μερική ή ολική απόσβεση ή αποδυνάμωση αυτής, αν δε από πταίσμα του προκαλέσει την εν λόγω απόσβεση ή αποδυνάμωση και εντεύθεν ζημία του ενεχυραστή, αυτός δικαιούται αποζημίωση με βάση την ευθύνη από τη σύμβαση ενέχυρου (βλ. ΑΠ 512/2008, ΝοΒ 2008, 2368, ΑΠ 1452/2007 ΕπΕμπΔ 2008, 353). Πταίσμα του δανειστή περί την εισπράξη της απαιτήσεως εκδηλώνεται είτε με ενέργειες-πράξεις είτε με παραλείψεις, ένεκα των οποίων γίνεται αδύνατη η ικανοποίησή του από τον πρωτοφειλέτη. Περαιτέρω, η διάταξη του άρθρου 288 ΑΚ, κατά τους ορισμούς της οποίας ο οφειλέτης έχει υποχρέωση να εκπληρώσει την παροχή, όπως απαιτεί η καλή πίστη, αφού ληφθούν υπόψη και τα συναλλακτικά ήθη, θεσπίζει κανόνα που προσδιορίζει τον τρόπο εκπληρώσεως της παροχής. Η έννοια των χρηστών ηθών είναι νομική και εξετάζεται αντικειμενικώς, σύμφωνα προς την αντίληψη του εμφρόνως σκεπτομένου ατόμου σε σχέση με το επιτρεπτό του σκοπού και των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν (ΑΠ 512/2008, ό.π.). Σύμφωνα, λοιπόν, με τα προεκτιθέμενα, ο εκδοχέας δανειστής του άρθρου 39 παρ.

ΟΝΤΙΔΗΣ
ΟΣ, ΜΑΕ
1 - ΑΘΗΝΑ
Τ. 33594
FAX: 210-3304603
Α. ΑΘΗΝΩΝ

1 του ΝΔ 17.7/13.8.1923, επιδιώκοντας την ικανοποίηση του από την ενεχυρασθείσα απαίτηση, οφείλει να επιδείξει την επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές (άρθρα 288, 330 του ΑΚ), η δε παράβαση των υποχρεώσεων του συνιστά αθέτηση συμβατικών υποχρεώσεων και τον καθιστά υπόχρεο να αποκαταστήσει τη ζημία που τυχόν υπέστη ο εκχωρητής από την παράβαση αυτή (βλ. Απ. Γεωργιάδη, Η εξασφάλιση των πιστώσεων, έκδ. 2008, σελ. 599, Κ. Παμπούκη, Ενεχύραση απαιτήσεως σε τράπεζα: Δικαιώματα της τράπεζας, ΕπισκΕμπΔ 2007, σελ. 1276 επ.).

Η ενάγουσα με την από 29-12-2006 (αριθμ. κατάθ. δικ. 12083/29-12-2006) αγωγή της ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, όπως εκτιμάται, ισχυρίσθηκε, ότι στα πλαίσια της από 10-5-2000 αγωγής της (αριθμ. κατάθ. δικ. 4363/2000) κατά της Εθνικής Ασφαλιστικής, απευθυνόμενης στο ίδιο ανωτέρω δικαστήριο, για την καταβολή ασφαλιστικής αποζημίωσης λόγω ολικής καταστροφής του ασφαλισμένου εργοστασίου της συνεπεία πυρκαγιάς, η εναγομένη παρενέβη κυρίως με την με αριθμό κατάθεσης 4467/2002 από 30-5-2002 κύρια παρέμβασή της στη δίκη εκείνη, ως ενεχυρούχος δανείστρια μέρους της αξίωσης της και τότε ενάγουσας επί της ασφαλιστικής αποζημίωσης, διεκδικώντας, μεταξύ άλλων, και το ποσό των 100.000.000 δραχμών ήδη 293.470, 27 ευρώ. Ότι η αντίδικός της, κατά την άσκηση του σχετικού δικαιώματός της, α) αδράνησε αδικαιολόγητα να ασκήσει επί δύο έτη την κύρια παρέμβασή της, ενώ γνώριζε ήδη από το τέλος Μαΐου 2000 την άσκηση της ανωτέρω αγωγής, και δεν όχλησε εξωδίκως την ασφαλιστική εταιρεία, ώστε η τελευταία να οφείλει τόκους υπερημερίας και ακολούθως β) ζήτησε με την από 30-5-2002 κύρια παρέμβασή της την άτοκη επιδίκαση του οφειλομένου στην ίδια από την ενάγουσα ποσού και έτσι η οφειλέτρια εταιρεία απέφυγε την καταβολή τόκων υπερημερίας στο τμήμα του ασφαρίσματος που αντιστοιχούσε

ΙΣΑ
ΣΟ
ΤΗΛ
ΑΦ
ΑΠ
ΑΠ

4^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 1518/2014 απόφασης του Εφετείου Αθηνών

στις ασφαλιζόμενες εναντίον της ενάγουσας απαιτήσεις της εναγομένης. Ότι το Εφετείο Αθηνών, με την 5250/2004 απόφασή του προσδιόρισε το ποσό της ασφαλιστικής αποζημίωσης στο ποσό των 652.459 ευρώ, υποχρέωσε την εναγομένη ασφαλιστική εταιρεία να καταβάλει: 1) στην κυρίως παρεμβαίνουσα το ποσό των 524.917,89 ευρώ σε πλήρη και ολοσχερή εξόφληση των απαιτήσεων της τελευταίας κατά της ενάγουσας και 2) στην ενάγουσα το υπόλοιπο της ασφαλιστικής αποζημίωσης ύψους 127.544, 11 ευρώ εντόκως από την επίδοση της αγωγής. Ότι συνεπεία των ανωτέρω υπαίτιων παραλείψεων της εναγομένης, η ασφαλιστική εταιρεία απέφυγε την καταβολή δικονομικών τόκων επί του ποσού των 100.000.000 δραχμών ή των 293.470, 27 ευρώ, το οποίο διαχειριζόταν κατά νόμο αποκλειστικώς η πρώτη ως εκδοχέας, λόγω ενεχύρου, ζημιώνοντας έτσι την ενάγουσα κατά το ποσό των μη αιτηθέντων και συνακολούθως μη επιδικασθέντων δικονομικών τόκων του από 30-5-2000 έως 20-12-2004 χρονικού διαστήματος, συνολικού ποσού 153.997, 83 ευρώ. Με βάση αυτό το ιστορικό ζήτησε, όπως παραδεκτά μετέτρεψε το αίτημα της αγωγής από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, να αναγνωρισθεί, ότι η εναγομένη οφείλει να της καταβάλει το ανωτέρω ποσό, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την υπ' αριθμ. 2936/2011 οριστική απόφασή του δέχθηκε εν μέρει την από 29-12-2006 αγωγή και αναγνώρισε την υποχρέωση της εναγομένης να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των 77.460, 48 ευρώ, το οποίο αφορά στους δικονομικούς τόκους επί του κεφαλαίου των 293.470, 27 ευρώ, υπολογιζόμενους από την 4-6-2002, οπότε επιδόθηκε η από 30-5-2002 κύρια παρέμβαση, έως την 20-12-2004, οπότε καταβλήθηκε στην εναγομένη το επιδικασθέν ποσό με την 5250/2004 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής. Κατά της απόφασης αυτής παραππονούνται τώρα οι διάδικοι με τις υπό κρίση

εφέσεις και αντέφεση, για τους περιεχόμενους σ' αυτές λόγους, που ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητούν την εξαφάνισή της, ώστε, κατά με την ενάγουσα να γίνει καθολοκληριαν δεκτή η αγωγή της, κατά δε την εναγομένη να απορριφθεί στο σύνολό της η εναντίον της αγωγή. Υπό τα προεκτιθέμενα πραγματικά περιστατικά, η αγωγή, στηριζόμενη στην ευθύνη της εναγομένης ενεχυρούχου δανείστριας έναντι της ενεχυράστριας από τη σύμβαση ενεχύρου της απαίτησης κατά τις διατάξεις του ΝΔ 17.7/13.8.1923, είναι επαρκώς ορισμένη, διότι περιέχει σαφή έκθεση των γεγονότων που τη θεμελιώνουν σύμφωνα με το νόμο και δικαιολογούν την άσκησή της από την ενάγουσα κατά της εναγομένης (άρθρ. 118 και 216 του ΚΠολΔ), όπως ορθώς κρίθηκε με την εκκαλουμένη απόφαση και τα αντίθετα υποστηριζόμενα με το δεύτερο λόγο της έφεσης της εναγομένης είναι απορριπτέα ως αβάσιμα. Περαιτέρω η ενάγουσα νομιμοποιείται ενεργητικά να ζητήσει την επιδίκαση της υπό κρίση αξίωσής της, διότι είναι δικαιούχος οποιοδήποτε ποσού της ασφαλισμένης απαίτησης, άρα και των τόκων αυτής, μετά την ολοσχερή εξόφληση των απαιτήσεων της ενεχυρούχου δανείστριας τράπεζας, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη νομική σκέψη. Επομένως, ο τρίτος λόγος της έφεσης της εναγομένης, με τον οποίο ισχυρίζεται, ότι η ίδια κρίθηκε δικαιούχος να εισπράξει, ως ενεχυρούχος δανείστρια, το μέρος του ασφαρίσματος, στο οποίο υποκαταστάθηκε, και ως εκ τούτου αυτή (δηλαδή η εναγομένη) δικαιούται να εισπράξει και τους τόκους του μέρους αυτού, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Από την επανεκτίμηση των εγγράφων, τα οποία νομίμως προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα ομόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία «

» ασφάλισε την 7-4-1998

Επιτροπή
Δικαιοσύνης

ΑΔΕ
ΔΙ
ΣΔ

5^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 1518/2014 απόφασης του Εφετείου Αθηνών

το εργοστάσιό της κατασκευής επίπλων στη Γαστούνη Ηλείας από πυρκαγιά και λοιπούς συναφείς κινδύνους, μεταξύ άλλων ασφαλιστικών εταιρειών, και στην «

» (), η οποία είναι

θυγατρική της εναγομένης, μέχρι του ποσού των 250.000.000 δραχμών δυνάμει του υπ' αριθμ. 2234943 ασφαλιστηρίου συμβολαίου. Την 1-10-1998 επήλθε η ασφαλιστική περίπτωση, καθώς καταστράφηκε ολοσχερώς το εργοστάσιο της ενάγουσας από πυρκαγιά. Επειδή οι καλύπτουσες τον κίνδυνο ασφαλιστικές εταιρείες δεν την αποζημίωσαν εξωδίκως, η ενάγουσα άσκησε την από 10-5-2000 αγωγή της ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών με αίτημα την καταβολή της ασφαλιστικής αποζημίωσης. Προηγουμένως η ενάγουσα είχε συνάψει με την εναγόμενη τις υπ' αριθμ. 3049/1986 και 8109/1994 συμβάσεις και τις αυξητικές τους για την παροχή πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό, τις οποίες η τελευταία κατήγγειλε την 11-3-1999 και γνωστοποίησε το κλείσιμο και το χρεωστικό υπόλοιπο των λογαριασμών στην ενάγουσα με την από 11-3-1999 επιστολή της. Επίσης κατόπιν αίτησής της (της εναγομένης) εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 176/1999 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αμαλιάδας ως προς την απαίτησή της από την 3049/1986 σύμβαση πίστωσης. Την 25-5-1999, δηλαδή μετά την επέλευση της ασφαλιστικής περίπτωσης και πριν από την άσκηση της ανωτέρω αγωγής αποζημίωσης, η ενάγουσα ενεχυρίασε στην εναγομένη μερικώς την απαίτησή της κατά της για καταβολή ασφαλίματος δυνάμει του υπ' αριθμ. 2234943 ασφαλιστηρίου συμβολαίου. Το ενέχυρο εξασφάλιζε τις προαναφερόμενες απαιτήσεις της εναγομένης μέχρι του ποσού των 100.000.000 δραχμών και ήδη 293.470,27 ευρώ, ενώ αντίγραφο της σύμβασης ενεχύρασης με σχετική αναγγελία επιδόθηκε στην οφειλέτρια ασφαλιστική εταιρεία την 3-6-

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
Ε. ΜΑΡΤΙΝΟΥ
ΑΘΗΝΑ
33594
Τ.Χ. 219-3304603
ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕ ΕΞΟΧΗΜΟ
 ανατοκισμό
 από 4-11-1999
 πλέον ΕΦΤΕ
 3% και Β)
 στην ενάγουσα
 οποιαδήποτε
 ποσό προκύ-
 ψει μετά
 την απαίτηση
 από το ανω-
 τέρω ποσό
 της ασφαλι-
 στικής
 αποζημίωσης
 νομιμοτόκως

1999. Ακολούθως η εναγομένη άσκησε την από 30-5-2002 κύρια παρέμβασή της (αριθμ. κατάθ. δικ. 4467/2002) κατά της ενάγουσας και της στα πλαίσια της εκκρεμούσας δίκης, που είχε ανοιχθεί με την από 10-5-2000 αγωγή, διεκδικώντας, μεταξύ άλλων, ως εκδοχέας και την ενεχυρασθείσα απαίτηση των 100.000.000 δρχ. Επί της αγωγής και της κύριας παρέμβασης εκδόθηκε η 5370/2003 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία εξαφανίσθηκε από την 5250/2004 απόφαση του Εφετείου Αθηνών. Με την τελευταία απόφαση, προσδιορίσθηκε η οφειλόμενη ασφαλιστική αποζημίωση στο ποσό των 652.459 ευρώ, έγινε εν μέρει δεκτή η αγωγή και καθολοκληριάν δεκτή η κύρια παρέμβαση και υποχρεώθηκε η ανωτέρω ασφαλιστική εταιρεία να καταβάλει Α) στην κυρίως παρεμβαίνουσα και ήδη εναγόμενη το συνολικό ποσό των 385.175 ευρώ, από τα οποία α) το ποσό των 267.607 ευρώ νομιμοτόκως με εξάμηνο ανατοκισμό των τόκων από 12-3-1999, πλέον ΕΦΤΕ 3%, β) ποσό 8.398 ευρώ νομιμοτόκως από 19-6-1999, γ) ποσό 79.823 ευρώ νομιμοτόκως με εξάμηνο ανατοκισμό των τόκων από 12-3-1999 πλέον ΕΦΤΕ 3% και δ) ποσό 29.347 ευρώ νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής. Σε εκτέλεση της 5250/2004 απόφασης του Εφετείου Αθηνών η ασφαλιστική εταιρεία κατέβαλε την 20-12-2004 στην ήδη εναγομένη το ποσό των 524.914, 89 ευρώ σε πλήρη και ολοσχερή εξόφληση όλων των απαιτήσεων της τελευταίας εναντίον της ενάγουσας κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, ενώ κατέβαλε στην ενάγουσα, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής, το υπόλοιπο ποσό της ασφαλιστικής αποζημίωσης ύψους 127.544, 11 ευρώ. Η ενάγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης, επί της οποίας εκδόθηκε η 1543/2007 απόφαση του Αρείου Πάγου, με την οποία αναιρέθηκε η ανωτέρω εφετειακή απόφαση, μόνο κατά τη διάταξή της, με την οποία απορρίφθηκαν ως απαράδεκτοι οι από 14-4-2004 πρόσθετοι λόγοι της έφεσης της αναιρεσείουσας.

Επισημάνσεις
 Η Εισαγγελέως

6^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 1518/2014 απόφασης του Εφετείου Αθηνών

Ακολούθως εκδόθηκε η 3670/2009 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκαν κατ' ουσίαν οι από 14-4-2004 πρόσθετοι λόγοι. Στη συνέχεια ασκήθηκε αίτηση αναίρεσης από την ενάγουσα κατά της 3670/2009 απόφασης, η οποία αίτηση απορρίφθηκε με την 1359/2011 απόφαση του Αρείου Πάγου. Περαιτέρω αποδείχθηκε, ότι με την ενεχύραση μέρους του οφειλομένου, στην ενάγουσα από την , ασφαλισματος και συγκεκριμένα ποσού 100.000.000 δραχμών ή 293.470,29 ευρώ, το μέρος αυτό περιήλθε στη διαχείριση της εναγομένης, η οποία, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη νομική σκέψη, ήταν η μόνη που μπορούσε να το διεκδικήσει δικαστικά και δη τόσο κατά κεφάλαιο όσο και τους δικονομικούς τόκους αυτού (του κεφαλαίου). Η τελευταία, με την από 30-5-2002 κύρια παρέμβασή της ζήτησε την επιδίκαση της ενεχυρασθείσας απαίτησης επί της ασφαλιστικής αποζημίωσης, η οποία της είχε μερικώς εκχωρηθεί προς εξασφάλιση των αξιώσεών της από τις συμβάσεις πίστωσης, ζητώντας επιπρόσθετα τους τόκους επί των ποσών που αντιστοιχούσαν στις εν λόγω αξιώσεις της κατά της ενάγουσας από τους αλληλόχρεους λογαριασμούς. Εντούτοις δεν ζήτησε, ούτε πριν, ούτε κατά την άσκηση της κύριας παρέμβασής της, τους τόκους επί του ποσού της ενεχυρασθείσας απαίτησης. Αν τους είχε αξιώσει, θα επιδικάζονταν από το δικαστήριο και το ποσό που θα υπολειπόταν, ύστερα από την αφαίρεση της δικής της απαίτησης, και το οποίο θα αποδιδόταν στην ενάγουσα, θα ήταν μεγαλύτερο από αυτό που της αποδόθηκε, σε εκτέλεση της 5250/2004 απόφασης του Εφετείου Αθηνών, κατά το ποσό των τόκων. Ενώ όμως δεν πρόεβαινε σε όχληση της ασφαλιστικής εταιρείας, με αποτέλεσμα την απώλεια τόκων υπερημερίας επί της εκχωρηθείσας σ'αυτήν (την εναγομένη) απαίτησης, ταυτόχρονα χρέωνε την ενάγουσα με τόκους υπερημερίας επί των εναντίον της απαιτήσεων από τους αλληλόχρεους λογαριασμούς, και μάλιστα με εξάμηνο

ανατοκισμό. Επειδή δε οι ασφαλιζόμενες με το ενέχυρο απαιτήσεις της τράπεζας ήταν από τη γέννησή τους τοκοφόρες και μάλιστα με εξάμηνο ανατοκισμό, όφειλε ακόμη περισσότερο η εναγομένη ως εκδοχέας, με βάση τη μεταξύ των διαδίκων σύμβαση ενεχύρου, σύμφωνα με την καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη, να εξασφαλίσει τα συμφέροντα της εκχωρήτριας ενάγουσας και δη να καταστήσει τοκοφόρα, και μάλιστα άμεσα, την εκχωρηθείσα απαίτηση, με την εκ μέρους της άσκηση κύριας παρέμβασης στην εκκρεμή δίκη, που είχε ανοιχθεί με την από 10-5-2000 αγωγή της ενάγουσας κατά της ασφαλιστικής εταιρείας ή τουλάχιστον με την επίδοση εξώδικης όχλησης στην τελευταία. Παρότι λοιπόν η εναγομένη έλαβε γνώση της εκκρεμής δίκης επί της από 10-5-2000 αγωγής καταβολής του ασφαλίματος στις 25-10-2000, οπότε η ασφαλιστική εταιρεία

Θεωρήθηκε
Η Εισαγγελέα

επέδωσε στην εναγομένη την από 20-10-2000 ανακοίνωση δίκης με προσεπίκληση σε αναγκαστική παρέμβαση, η τελευταία ολιγόρησε και δεν μερίμνησε να οχλήσει την ασφαλιστική εταιρεία, προκειμένου να της καταβάλει εντόκως την ενεχυρασθείσα απαίτηση. Σημειωτέον ότι η εναγομένη συνομολογεί με τις πρωτόδικες προτάσεις της, 2^η σελίδα, τη γνώση της για την εκκρεμή δίκη με την επίδοση σ' αυτήν της από 20-10-2000 ανακοίνωσης δίκης-προσεπίκλησης. Ως εκ τούτου, από το τέλος Οκτωβρίου 2000 όφειλε να οχλήσει την , η δε παράλειψή της αυτή οφείλεται σε αμέλεια των εκπροσώπων της, οι οποίοι δεν κατέβαλαν την οφειλόμενη επιμέλεια για την εξασφάλιση του δικαιώματος της ενάγουσας για την επιστροφή του υπολοίπου, ύστερα από την αφαίρεση της απαίτησης της εναγομένης, με αποτέλεσμα να απωλεσθούν δικονομικοί τόκοι για το από 1-11-2000 έως 20-12-2004 χρονικό διάστημα. Αντίθετα, για τον προ της 1-11-2000 χρόνο δεν ευθύνεται η εναγομένη, αφού κατ' αυτό το διάστημα, όχι μόνο δεν ενημερώθηκε για την εκκρεμή δίκη, αλλά επιπρόσθετα η ενάγουσα με την από 10-5-2000 αγωγή της επεδίωξε, εν

ΙΣΑΑΚ
ΔΙΚ
ΣΟΑΔ
Α.1
ΤΗΛ.: 210-3
ΑΦΜ: 1346

7^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 1518/2014 απόφασης του Εφετείου Αθηνών

αγνοία της εναγομένης, να εισπράξει ολόκληρο το ασφάλισμα. Το πρωτόδικο δικαστήριο, το οποίο απέρριψε κατ' ουσίαν την αξίωση της ενάγουσας επί των οικονομικών τόκων του από 30-5-2000 έως 31-10-2000 χρονικού διαστήματος, ορθώς το νόμο εφάρμοσε και τις αποδείξεις εκτίμησε και τα αντίθετα υποστηριζόμενα από την τελευταία με την έφεση και την αντέφεσή της είναι απορριπτέα ως αβάσιμα. Αντίθετα έσφαλε η εκκαλουμένη ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων, σύμφωνα με τον εν μέρει βάσιμο μοναδικό λόγο της έφεσης και της αντέφεσης της ενάγουσας, απορρίπτοντας την αξίωση των οικονομικών τόκων από την 1-11-2000 έως τις 4-6-2002, με την αιτιολογία, ότι δεν αποδείχθηκε κατά το διάστημα αυτό γνώση της εναγομένης για την άσκηση της από 10-5-2000 αγωγής. Περαιτέρω η εκκαλούσα Τράπεζα με τον πρώτο λόγο της έφεσής της υποστηρίζει, ότι η υπό κρίση αγωγή θεμελιώνεται στην ίδια ιστορική και νομική αιτία, στην οποία θεμελιώνεται και ο δεύτερος λόγος των από 14-4-2004 προσθέτων λόγων της έφεσης της αντιδίκου της στη δίκη για το ασφάλισμα, ο οποίος λόγος κρίθηκε με δύναμη δεδικοσμένου με την 3670/2009 αμετάκλητη απόφαση του Εφετείου Αθηνών. Εντούτοις η ενάγουσα με τον ανωτέρω πρόσθετο λόγο της παραπονέθηκε, ότι η εκκληθείσα απόφαση θα έπρεπε να ορίσει το ακριβές ποσό της απαίτησης της κυρίως παρεμβαίνουσας κατά το χρόνο της πρώτης συζήτησης της αγωγής και της κύριας παρέμβασης, δηλαδή να υπολογίσει, μέχρι το χρόνο της συζήτησης της αγωγής, τους τόκους και τις προσαυξήσεις της απαίτησης της κυρίως παρεμβαίνουσας, που απέρρεαν από τον αλληλόχρεο λογαριασμό. Ουδόλως τέθηκε ζήτημα με τον πρόσθετο λόγο για τη μη επιδίκαση οικονομικών τόκων στο ποσό, κατά το οποίο υποκαταστάθηκε η κυρίως παρεμβαίνουσα στο ασφάλισμα, αφού άλλωστε, η τελευταία δεν είχε τέτοιο αίτημα επιδίκασης στη δίκη εκείνη. Ως εκ τούτου ο δεύτερος λόγος των από 14-4-2004 προσθέτων λόγων

αφορούσε σε όλως διάφορο αντικείμενο από την υπό κρίση αγωγή. Εφόσον λοιπόν οι επίδικοι δικονομικοί τόκοι δεν ήταν αντικείμενο της δίκης, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 3670/2009 αμετάκλητη απόφαση του Εφετείου Αθηνών, δεν τίθεται ζήτημα δεδिकाσμένου της υπό κρίση αξίωσης από την 3670/2009 απόφαση του Εφετείου Αθηνών και ο σχετικός λόγος της έφεσης είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Περαιτέρω στην υπό κρίση υπόθεση δεν συντρέχει περίπτωση κοινής εκχώρησης των άρθρων 455 επ. του ΑΚ, αλλά πρόκειται για καταπιστευτική εκχώρηση της απαίτησης της ενάγουσας, συνεπεία του ενεχύρου, με βάση τις διατάξεις των άρθρων 35, 36, 39, 44 και 47 του ν.δ. 17.7/13.8.1923, σύμφωνα με τις οποίες υπάρχει υποχρέωση του εκδοχέα να αποδώσει στον εκχωρητή οποιοδήποτε ποσό μετά την ολοσχερή εξόφληση της δίκης του απαίτησης, της οποίας είναι ενεχυρούχος δανειστής. Επιπρόσθετα, η ασφαλιστική εταιρεία δεν όφειλε καθυστερούμενους τόκους επί του ασφαλίματος κατά το χρόνο της εκχώρησης. Η θα όφειλε δικονομικούς τόκους, μόνο σε περίπτωση όχλησής της από τον ενεχυρούχο δανειστή για την καταβολή τους, είτε με εξώδικη δήλωση, είτε με αγωγή ή κύρια παρέμβαση σε βάρος της, κάτι το οποίο δεν συνέβη στην υπό κρίση περίπτωση. Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος ο τέταρτος λόγος της έφεσης της εκκαλούσας Τράπεζας, με τον οποίο υποστηρίζει, ότι η ίδια έχει δικαίωμα επί των τόκων της ενεχυρασθείσας απαίτησης κατ' άρθρο 459 του ΑΚ και όχι η εκχωρήτρια ενάγουσα. Περαιτέρω ο ισχυρισμός της εναγομένης, ότι δεν αποδείχθηκε αδικοπρακτική ευθύνη της κατά τις διατάξεις των άρθρων 914, 919, 281 του ΑΚ, στηρίζεται σε εσφαλμένη προϋπόθεση, εφόσον η υπό κρίση ευθύνη της είναι ενδοσυμβατική και απορρέει από τη σύμβαση ενεχύρασης, όπως ορθώς κρίθηκε με την εκκαλουμένη απόφαση. Ακολούθως, η εναγομένη δεν ανταποκρίθηκε στο βάρος απόδειξης της

Εξω-δικαστική
απόφαση

ΕΣΑΚ Α.Ε.
ΔΙΚΗΓΟΡ
ΣΟΛΩΜΟΥ
Α.Μ.
ΤΗΛ: 210-3301
ΑΦΜ: 1349100

8^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 1518/2014 απόφασης του Εφετείου Αθηνών

Ενστάσης της περί ελλείψεως υπαιτιότητάς Γστην επίδικη ζημία της ενάγουσας ως προς το από 1-11-2000 έως 20-12-2004 χρονικό διάστημα (άρθρο 330 του ΑΚ, βλ. Γεωργιάδη-Σταθόπουλο, αστικός κώδιξ, Τ. ΙΙ, έκδ. 1979, υπό άρθρο 330, σελ. 185, αριθμ. 68), αφού δεν αποδεικνύει κανένα νόμιμο λόγο απαλλαγής της από την υποχρέωση προς αποζημίωση για το ίδιο διάστημα, όπως ομοίως έκρινε το πρωτόδικο δικαστήριο, και τα αντίθετα υποστηριζόμενα με τον πέμπτο λόγο της έφεσής της είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

Η ζημία που υπέστη η ενάγουσα εξαιτίας της υπό κρίση αντισυμβατικής συμπεριφοράς της εναγομένης ανέρχεται στα ακόλουθα ποσά απωλεσθέντων τόκων επί του κεφαλαίου των 293.470, 29 ευρώ κατά το από 1-11-2000 έως 20-12-2004 χρονικό διάστημα: 1) από 1-11-2000 έως 14-11-2000 το επιτόκιο του τόκου υπερημερίας ανερχόταν σε ποσοστό 15, 25% και ο τόκος του ανωτέρω κεφαλαίου για 14 ημέρες στο ποσό των 1.711, 91 ευρώ, 2) από 15-11-2000 έως 28-11-2000 το επιτόκιο του τόκου υπερημερίας ανερχόταν σε ποσοστό 14, 75% και ο ανάλογος τόκος για 14 ημέρες στο ποσό των 1.655,78 ευρώ, 3) από 29-11-2000 έως 12-12-2000 το επιτόκιο του τόκου υπερημερίας ανερχόταν σε ποσοστό 14, 25 % και ο ανάλογος τόκος για 14 ημέρες στο ποσό των 1.599,65 ευρώ. 4) από 13-12-2000 έως 26-12-2000 το επιτόκιο του τόκου υπερημερίας ανερχόταν σε ποσοστό 13, 50 % και ο ανάλογος τόκος για 14 ημέρες στο ποσό των 1.515,46 ευρώ, 5) από 27-12-2000 έως 10-5-2001 το επιτόκιο του τόκου υπερημερίας ανερχόταν σε ποσοστό 12, 75 % και ο ανάλογος τόκος για 135 ημέρες στο ποσό των 13.837,93, 6) από 11-5-2001 έως 30-8-2001 το επιτόκιο του τόκου υπερημερίας ανερχόταν σε ποσοστό 12, 50% και ο ανάλογος τόκος για 112 ημέρες στο ποσό των 11.256, 39 ευρώ, 7) από 31-8-2001 έως 17-9-2001 το επιτόκιο του τόκου υπερημερίας ανερχόταν σε ποσοστό 12, 25 % και ο ανάλογος τόκος για 18 ημέρες στο ποσό των 1.772,88, 8)

Γτνς

από 18-9-2001 έως 8-11-2001 το επιτόκιο του τόκου υπερημερίας ανερχόταν σε ποσοστό 11, 75% και ο ανάλογος τόκος για 52 ημέρες στο ποσό των 4.912, 61 ευρώ, 9) από 9-11-2001 έως 5-12-2002 το επιτόκιο του τόκου υπερημερίας ανερχόταν σε ποσοστό 11, 25 % και ο ανάλογος τόκος για 392 ημέρες στο ποσό των 35.457,67 ευρώ, 10) από 6-12-2002 έως 6-3-2003 το επιτόκιο του τόκου υπερημερίας ανερχόταν σε ποσοστό 10, 75% και ο ανάλογος τόκος για 91 ημέρες στο ποσό των 7.865, 41 ευρώ, 11) από 7-3-2003 έως 5-6-2003 το επιτόκιο του τόκου υπερημερίας ανερχόταν σε ποσοστό 10, 50% και ο ανάλογος τόκος για 91 ημέρες στο ποσό των 7.682, 49 ευρώ και 12) από 6-6-2003 έως 20-12-2004 το επιτόκιο του τόκου υπερημερίας ανερχόταν σε ποσοστό 10% και ο ανάλογος τόκος για 564 ημέρες στο ποσό των 45.269, 20 ευρώ και συνολικά για το από 1-11-2000 έως 20-12-2004 χρονικό διάστημα σε 134.537, 35 ευρώ. Επομένως το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο επιδίκασε στην ενάγουσα 77.460,48 ευρώ μόνο για το από 5-6-2002 έως 20-12-2004 διάστημα, έσφαλε κατά τον εν μέρει βάσιμο μοναδικό λόγο της έφεσης και της αντέφεσης της ενάγουσας. Αντίθετα είναι απορριπτέος ως αβάσιμος ο έκτος λόγος της έφεσης της εναγομένης, με τον οποίο ισχυρίζεται ότι η ίδια είναι δικαιούχος των δικονομικών τόκων, οι οποίοι αν είχαν επιδικασθεί, θα τους εισέπραττε η Τράπεζα και δεν θα απέμενε στην ενάγουσα κανένα ποσό προς είσπραξη από το ασφάλισμα των 652.459 ευρώ και σε κάθε περίπτωση δεν θα εισέπραττε πέραν του επιδικασθέντος σ' αυτή (την ενάγουσα) ποσού με την 5250/2004 απόφαση του Εφετείου Αθηνών. Πράγματι το ποσό των 652.459 ευρώ συνιστά το κεφάλαιο του επιδικασθέντος ασφαλισματος, το οποίο προσαυξάνεται με τους αιτηθέντες τόκους. Επομένως, αν ζητούσε η εναγομένη στη δίκη εκείνη την επιδίκαση δικονομικών τόκων, το ποσό των τόκων θα καταβαλλόταν επιπλέον του κεφαλαίου των 652.459 ευρώ και θα προσαύξανε αναλόγως το τελικό

Θεωρήθηκε
Η Εναγομένη

ΙΣΑΑΚ ΑΠ. Γ.
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΣΟΛΩΜΟΥ
Α.Μ.Α.
ΤΗΛ: 210-33015
ΑΡΧ. 3491100

9^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 1518/2014 απόφασης του Έφετείου Αθηνών

ποσό που θα λάμβανε η ενάγουσα μετά την πλήρη ικανοποίηση της αξίωσης της εναγομένης. Ακολούθως πρέπει να γίνουν δεκτές η από 3-11-2011 έφεση και η από 24-9-2012 αντέφεση της ενάγουσας και να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση, στο σύνολό της όμως, και ως προς το μη ανατρεπόμενο μέρος της, για την ενότητα του τίτλου, αναγκαίως δε και κατά τη διάταξη των δικαστικών εξόδων που θα καθορισθούν εξαρχής (βλ. ΑΠ 748/1984 Δ/νη 26, 642, ΕφΔωδ 305/2005 δημ. στη ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 277/2005 ΔΕΕ 2005, 685, ΕφΠειρ 91/2004 ΠειρΝομ 2004, 160). Στη συνέχεια, αφού κρατηθεί η υπόθεση από το Δικαστήριο αυτό (άρθρο 535 παρ. 1 ΚΠολΔ) και δικαστεί η από 29-12-2006 αγωγή (αριθμ. καταθ. 12083/29-12-2006), πρέπει αυτή να γίνει κατά ένα μέρος δεκτή ως κατ' ουσίαν βάσιμη, να αναγνωρισθεί, ότι η εναγομένη οφείλει να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των 134.537, 35 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής, και να καταδικασθεί η εναγομένη σε μέρος των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας (άρθρα 178 παρ. 1 και 183 ΚΠολΔ), κατανεμομένων αναλόγως με την έκταση της νίκης και της ήττας καθενός από τους διαδίκους, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει αντιμωλία των διαδίκων α) την από 3-11-2011 (αριθμ. καταθ. 7626/3-11-2011) έφεση της ομόρρυθμης εταιρείας «
», β) την από 3-11-2011 (αριθμ. καταθ. 7678/7-11-2011) έφεση και γ) την από 24-9-2012 (αριθμ. καταθ. δικ. 639/24-9-2012) αντέφεση.

Δέχεται τυπικά τις εφέσεις και την αντέφεση.

ΟΝ ΠΡ
Ε. Μ. Α.
- Α. Γ. Α.
335
FAX: 210
ΟΥ: Α

Απορρίπτει κατ' ουσίαν την υπ' αριθμ. καταθ. 7678/7-11-2011 έφεση της εναγομένης ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «
»

Επιβάλλει εις βάρος της εκκαλούσας-εναγομένης την εξ αυτής δικαστική δαπάνη της εφεσίβλητης-ενάγουσας του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, την οποία ορίζει στο ποσό των πεντακοσίων (500) ευρώ.

Δέχεται κατ' ουσίαν τις υπ' αριθμ. καταθ. δικ. 7626/3-11-2011 και 639/24-9-2012 έφεση και αντέφεση αντίστοιχα της ενάγουσας ομόρρυθμης εταιρείας «
».

Εξαφανίζει την υπ' αριθμ. 2936/2011 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, Τακτική Διαδικασία.

Κρατεί την υπόθεση και δικάζει επί της υπ' αριθμ. καταθ. 12083/29-12-2006 αγωγής.

Δέχεται κατά ένα μέρος αυτή.

Αναγνωρίζει ότι η εναγομένη οφείλει να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των εκατόν τριάντα τεσσάρων χιλιάδων πεντακοσίων τριάντα επτά ευρώ και τριάντα πέντε λεπτών (134.537,35) με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής.

Καταδικάζει την εναγομένη σε μέρος της δικαστικής δαπάνης της ενάγουσας και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας, το οποίο ορίζει σε επτά χιλιάδες πεντακόσια (7.500) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 13 Φεβρουαρίου 2014 και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του στις 6 Μαρτίου 2014, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοί τους δικηγόροι.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ακριβές αντίγραφο
θεωρήθηκε
Για τη νόμιμη σήμανση
Αθήνα 1.1.1071.2014
Ο Γραμματέας

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΑΛΛΑ

ΙΣΑΚ ΑΓΓ.
ΔΙΚΗΓ.
ΣΟΛΩΜΟΣ
Α.Μ.Δ
ΤΗΛ: 210-3307
ΑΦΜ: 1349174

